

FARSKÁ RODINA

ROČNÍK VII. ČÍSLO 3. JÚL - SEPTEMBER 2017

TROJMESAČNÍK SPIŠSKONOVOVESKÝCH KATOLÍKOV

„SKÔR MILOVAŤ
INÝCH, NEŽ ABY MŇA
MILOVALI“

SKAUTING 5

MY
A SPOLOČENSTVO 6

KAM SME
PUTOVALI 13

SPOLOČENSTVO AUTENTICKÉ MIESTO PRIJATIA

Hovorí sa, že všetci máme v srdci dve najväčšie túžby – túžbu milovať a túžbu byť milovaným. Ja osobne naozaj nepoznám ani jedného človeka z môjho okolia, ktorý by po tom netúžil. Prečo to hovorím? Lebo sme často tak veľmi pohltení prácou a starosťami, že si niekedy musíme pripomenúť, čo je v živote naozaj dôležité.

Daniel LYSÝ, šéfredaktor

Milovať a byť milovaným, to je ono. To je to, čo každý deň hľadáme, s čím si ľhame večer do postele a s čím ráno začíname nový deň. Je to sila, ktorá nás sprevádza našim životom a pripomína sa nám každým úderom srdca. Odkiaľ to vieme? Položme si jednoduchú otázku: Prečo robím to všetko, čo robím a odkiaľ na to beriem silu? Predsa preto, lebo milujem a som milovaný. Ak je pre nás táto odpoveď správna, tak je všetko v poriadku.

Túžba po láske a po milovaní sa veľmi úzko spája s darom prijatia a spoločnosti. Pozrime sa na to trochu bližšie: Boh nás prijal tým, že nás chcel, že nás stvoril a daroval nám život. Naše narodenie bolo sprevádzané prijatím zo strany našich najdrahších a sviatosťou krstu sme boli zasa prijatí do Božej rodiny. Každé priateľstvo, každý plnohodnotný vzťah je vyjadrením prijatia. A každé naše prijatie sa vždy udialo v spoločnosti. Veď sám Boh je spoločnosťou Otca, Syna a Ducha Svätého. Nik z nás sa nenarodil do opusteného sveta ako samotár. Ale každý z nás je tu ako Božie dieťa, ktoré On poslal, aby sa naučilo prijímať ostatných a vytvárať živé spoločnosti, aby sme týmto spôsobom dokázali vyjadriť spomenuté túžby, ktoré sú aj (a predovšetkým) v Božom srdci, ktoré miluje a túži byť milovaným.

V tomto čísle Farskej rodiny sa teda pokúsime pozornosť venovať Cirkvi ako spoločnosti spoločnosti, v ktorom každé spoločstvo má svoje miesto a zároveň je povoláné byť autentickým miestom prijatia. Želám vám, drahí naši priatelia, príjemné čítanie.

POZVÁNKA NA PLES

Dňa 18. 11. 2017 o 15.00 h príd' s nami plesať. Pozvaní sú malý i veľký. Celá paráda sa udeje v priestoroch Geologického prieskumu na Sídlisku Východ. Pre viac info sleduj www.snverko.wixsite.com/erkosnu a plagáty.

Veronika Kovalčíková

TÝŽDEŇ CIRKVI PRE MLÁDEŽ – ODHODLANÍ ZMENIŤ SVET

Aj tento rok sa 13. 11. 2017 uskutoční mládežnícky evanjelizačný projekt **Godzone tour** v Popradskej aréne v Poprade. Témou tohtoročného stretnutia sa bude výzva „**Odhodlaní zmeniť svet**“. Program, plný sveďectiev a piesní, začne o 18.00 hod. Na podujatie pozývame všetkých mladých z farností. Vstup je zdarma.

PAMÄTNÝ DEŇ OTCA BISKUPA VOJTAŠŠÁKA

V dňoch 14. – 15. novembra 2017 sa v Spišskej Kapitule bude konať vedecká konferencia venovaná osobnosti Božieho sluhu biskupa Jána Vojtaššáka. Konferenciu organizuje Spišské biskupstvo pri príležitosti 140. výročia narodenia biskupa Vojtaššáka. V rámci konferencie bude v utorok 14. 11. 2017 o 17.00 hod. v Katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule slávená svätá omša. **Hlavným celebrantom a kazateľom bude J. Em. Jozef kardinál Tomko.**

LECTIO DIVINA

Pozývame všetkých záujemcov na Lectio divina – ide o hodinové uvažovanie nad textami Sv. písma formou modlitby, katechézy a rozjímania. Stretnutia v pastoračnej miestnosti na fare budú o 17.15 hod. v tieto dni: 12. 10. 2017 (*Mnoho je povolaných*), 9. 11. 2017 (*Aby naše lampy nehasli*), 7. 12. 2017 (*Pripravte cestu Pánovi*).

SKÔR MILOVAŤ INÝCH, NEŽ ABY MŇA MILOVALI

Drahí farníci, viete v čom spočíva krása kresťanstva? Učí nás milovať. Nie milovať egoisticky, ale obetavo. Tak ako Kristus. Vnášať lásku tam, kde panuje nenávisť. Prinášať odpustenie tam, kde sa množia urážky. Budovať jednotu tam, kde vládne nesvornosť a rozdelenie. V tom spočíva krása kresťanstva. Milovať totiž neznamená uzavrieť sa pred ostatnými a tváriť sa „dôležito“. Práve naopak, milovať znamená vyjsť zo seba, hľadať cestu k druhým, prinášať do nášho života, do tohto sveta, Krista. Kto iný, ak nie my, by sme mali hovoriť o Bohu, hovoriť s Bohom?

Tomáš LIESKOVSKÝ, kaplán

Miluješ ma?

Kresťanstvo nás učí prekonávať vlastnú pýchu. Neraz sme zlým duchom pokúšaní k tomu, aby sme svoju vieru žili, nazveme to, svojším spôsobom - bez druhých, bez lásky, často krát je to dokonca aj bez Boha. Aká je to potom viera? Málokedy si uvedomujeme, že je dôležité, aby sme nežili svoju vieru bez našich blízkych, akosi osamote. Boh nám každý deň posiela tých správnych ľudí. Ľudí, ktorí si nás dokážu vypočuť, pochopiť, povzbudiť, a niekedy nás môžu aj poriadne „vytočiť“. Dosť na tom, každého jedného z nich nám posiela Pán. Ďakujeme mu. Ako? V modlitbe. V modlitbe my sami hovoríme Bohu o tom, ako veľmi ho milujeme. Veď On je s nami po všetky dni až do skončenia sveta. Nestrácajme preto odvahu ani vieru. Pán sa nás neustále pýta: „Miluješ ma?“ Koho milujeme, tomu poväčšine aj veríme. Možno sa nám zdajú tieto slová povedomé. Áno, už viackrát sme ich počuli. Ježiš spomenutú otázku položil kedysi dávno apoš-

tolovi Petrovi: „Peter, miluješ ma?“ A dnes žiada lásku aj od nás, posilňuje nám vieru a dodáva nám novú nádej. Boh rád počúva to, ako ho milujeme.

Živ Bože Otca svätého.

Vrátim sa späť k Petrovi. Peter našich čias, pápež František, je v poradi 266. rímskym biskupom. Medzi jeho najčastejšie slová patria práve tie, keď prosí o modlitbu. Kto iný by sa mal za neho modliť, ak nie my? Čakáme to azda od ateistov alebo inoveriacich? Modlitba za pápeža je prejavom našej lásky k pápežovi Františkovi, ale i prejavom našej dôvery v Božiu pomoc a starostlivosť. Modlitbou a láskou vytvárame jednotu s pápežom, sami medzi sebou a samozrejme aj s Bohom. Veď pri každej jednej sv. omši sa modlíme za Sv. Otca Františka. Ako teda vyzerá naša modlitba? Neprepadli sme náhodou tlaku médií, ktoré útočia na Sv. Otca a na Cirkev? Naozaj si myslíme, že nenávisť voči Cirkvi, ako i pohrdanie Sv. Otcem je pre nás cestou k Bohu? Nuž dajme po-

zor na to, aby sme sa neocitli v boji proti Bohu.

Ty si Skala a na tejto Skale postavím svoju Cirkev.

Keď Pán Ježiš osobne vymenoval Petra za hlavu Cirkvi, sľúbil, že Cirkev bude existovať do konca sveta. A tak ani Petrova výnimočná úloha v Cirkvi nezmizla v okamihu jeho smrti. Ona pokračuje ďalej pápežským úradom až do dnešných dní, bez ohľadu na to, či sa nám to páči alebo nie. Bez ohľadu na to, kto je pápežom. V ranej Cirkvi sa často o apoštoloch hovorilo ako o „Petrovi a tých, čo boli s ním“ (Lk 9,32). Prosim preto Pána, aby pápežovi, ale i nám pomáhal. Aby sme nehľadali vlastné cesty viery. Máme Petra, modlime sa zaňho a budme s ním v jednote. On predsedá v láske. A neraz vidíme, ako Sv. Otec reálne napĺňa slová sv. Františka z Assisi: „... chcem skôr milovať iných, než aby mňa milovali.“

**ŽIV BOŽE OTCA SVÄTÉHO,
NÁMESTNÍKA KRISTOVHO!**

Život nás učí, že bez spoločenstva sa žije ťažšie. Je dobré sa s niekým podeliť o svoje radosti, starosti či niekam patriť. Ak zažijete niečo tak silné, ako apoštoli po zmŕtvychvstaní Ježiša, ktoré veľkú beznádej a prázdnotu zmenilo na radosť a nádej, túžite sa o to podeliť aj s inými. Tak sa budovala Cirkev, ktorá z obyčajných nevzdelancov vytvorila piliere, o ktoré sa teraz opiera.

Prečo toto spoločenstvo vytrvalo toľko rokov a stále nadchýna? Skutky apoštolov hovoria, že prví kresťania sa vytrvalo zúčastňovali na učení apoštolov, na bratskom spoločenstve, lámaní chleba a na modlitbách. Mali jedno srdce a jednu dušu a veľkou silou vydávali svedectvo o zmŕtvychvstaní Pána Ježiša.

Luis Antonio Gokim Tagle, arcibiskup Manily sa v knihe *Ľudia Veľkej noci* delí zo svojimi skúsenosťami

z vlastnej pastoračnej praxe. Pozyva žiť novú nádej v živom spoločenstve Cirkvi a vyzdvihuje úlohu ohlasovať zmŕtvychvstanie Ježiša Krista. Ponúka rady ako budovať spoločenstvo a predstavuje základné znaky, ktoré by mu nemali chýbať, pričom čerpá zo skúseností prvých kresťanov. Spoločenstvo veriacich v Krista je podľa neho znakom nádeje pre svet, ktorý hľadá skutočné spoločenstvo. Len tí, čo majú skúsenosť stretnutia so ži-

vým Ježišom, môžu prinášať nádej ľuďom, ktorých globalizovaný svet vyraďuje a pokladá za zbytočných. A takými sa skôr či neskôr môžeme stať všetci. Keď pre nič iné, tak pre svoje starnutie či choroby.

Nemáme azda tú istú nádej, ktorá spája nás veriacich v Krista? Kde je naša odvaha a odhodlanie prvých kresťanov? Nechajme sa inšpirovať touto knihou.

Monika Dobrovská

POZDRAV PRE NÁS OD DIAKONA JOZEFA GORČÁKA

Volám sa Jozef Gorčák, vyrastal som v obci Lokca, ktorá sa nachádza na Orave. Tu som prežil svoje detstvo a „mládí“...

Už ako malý chlapec som bol vychovávaný v kresťanskej viere, za čo som veľmi vďačný mojim rodičom, farskému spoločenstvu, kde som vyrastal i všetkým kňazom, ktorí mi boli vzorom. Už ako miništranta mi napadla myšlienka, že čo keby som sa stal kňazom. Ale keď prišla puberta, tak som sa tou otázkou prestal zaoberať, lebo som začal hľadať šťastie v svetských opojeniach. Zaujímavé je, že toto ma však nikdy nenaplnilo šťastím. Uvedomil som si, že tento štýl mi absolútne nevyhovuje. A keď pán farár založil v obci farský klub, v ktorom som sa stal animátorom, zistil som, že toto ma naplňa a že keď má človek čisté srdce, tak ho život a práca s ľuďmi veľmi teší.

Pamätám si na jednu situáciu, ktorá bola pre mňa naozaj povzbudivá. Keď som raz sedel v istej krčme, prišiel pán kaplán vyhnať birmovancov so slovami „čo tu robíte, vy sem nepatríte“. Aj keď to nebolo adresované práve mne, dlho som nad tým uvažoval, až kým som

pochopil, že tam naozaj nepatrím a tento život nie je pre mňa. A taký vrcholný moment v mojom živote bol, keď sa ma pán kaplán spý-

tal, čo chcem študovať. Ja na to, že matematiku a informatiku. A on sa ma opýtal či sa na to teším, pričom som odpovedal, že nie. On na to s úprimným úsmevom dodal: „Daj si niečo také, čo ťa bude baviť“. Vtedy som pochopil, že slúžiť Bohu ako kňaz je pre mňa naozaj tá cesta, ktorou má chcieť Boh viesť.

To, že som mohol absolvovať diakonskú prax práve vo farnosti Spišská Nová Ves, bolo pre mňa veľkou vzácnosťou. Ďakujem Pánu Bohu, že som tu mohol stretnúť veľa ľudí, kňazov, ktorí svoju vieru ohlasujú slovom i svojím životom.

Chcel by som nás všetkých ešte povzbudiť, aby sme žili opravdivým kresťanským životom, aby sme zachovávali pravdy našej viery a plne žili všetko, čo nám Pán cez svojho Syna odovzdal.

Na záver by som vás chcel poprosiť, aby ste v modlitbách mysleli na mňa. A ja vás uistujem o mojich modlitbách za vás.

Jozef Gorčák

VEĽA PONÚKA, MLADÝCH PRÍTAHUJE, MNOHÝCH MOTIVUJE

Život inšpirovaný už antickým ideálom, kresťanskou láskou aj Desatorom či pedagogickými, výchovnými a vzdelávacími prúdmi z konca 19. a začiatku 20. storočia. To je skauting, to sú jeho inšpirácie a motivácie žiť zaujímavý život podľa istých pravidiel.

Od vzniku skautingu platí jedno pravidlo, že výchova človeka je podmienená prírodou a jej zákonmi, ktorým sa človek v rámci možností podriaďuje. V stanovách nájdeme túto charakteristiku: Slovenský skauting je dobrovoľná, nezávislá, nepolitická, nezisková, výchovná organizácia mladých ľudí, prístupná všetkým bez rozdielu pôvodu, národnosti, rasy alebo náboženstva, ktorí chcú žiť a konať v súlade s cieľom, princípmi a metódou stanovenými zakladateľom R. B. Powellom. Dodnes prešlo skautskou výchovou na svete do 300 miliónov skautov. Čím oslovilo toto hnutie mladých?

HISTÓRIA A INŠPIRÁCIE

Staroveký princíp kalokagathie – harmonického rozvoja duše aj tela je pre skautov dôležitý, tak isto ako aj dôvera vo výsledky a zmysel vedeckého poznania a výchovného pôsobenia na základe poznania dieťaťa so zmyslom pre pravidlá i s hodnotou disciplíny, sebaapre-

konania a rešpektovania pravidiel. Samotným myšlienkovým základom skautingu je jedna z najvýznamnejších duchovných orientácií, a to kresťanstvo, ktoré ponúka skautingu poňatie všeobecného bratstva medzi ľuďmi, ktorí sa síce bratmi a sestrami nenarodili, ale svojím rozhodnutím nasledovať tento ideál sa nimi stali.

Inšpiratívny bol aj stredovek, najmä jeho dôraz na rytierstvo a rytierske čnosti. Skauti majú byť statoční, štedrý, čestní, schopní obetovať sa pre druhého a ochraňovať slabších, úctiví k ženám a dievčatám. V období renesancie sa zdôrazňovala dobrá výchova a spätosť s prírodou, ktoré tiež podnietili skautov takto konať. Významný učenc a spisovateľ F. Rabelais zdôrazňoval, že mladí ľudia dokážu všetko pozorovať, všetkému sa učiť aj všetko skúmať: hviezdy, nerasty, zvieratá, rastliny... Výchova sa má realizovať pre skutočný život a jeho praktické potreby.

MÍLNIKY HISTÓRIE

Rok 1902 je spätý s E. T. Setonom – Čiernym vlkom v USA. Bol to zakladateľ Lesnej múdrosti – smeru života v prírode. Usporiadal prvý tábor pre nadšencov takého spôsobu života a neskôr v roku 1910 sa stal prvým náčelníkom skautov v USA. Keď sa presunieme do Európy, kľúčovou osobnosťou celého skautingu je Robert Baden – Powell. V roku 1907 zorganizoval tábor pre chlapcov na ostrove Brownsea pri prístave Pool na juhu Anglicka v Lamanšskom priplave. Túto akciu považujeme za začiatok skautingu. O rok neskôr vznikla prvá skautská organizácia na svete, práve v Anglicku. Bola nazvaná The Boy Scouts, jej vodcom sa stal Robert Baden – Powell. Zároveň začala vychádzať skautská príručka života aj prvý skautský časopis. Skupina skautiek pribudla v roku 1909. Myšlienky organizácie sa rýchlo šírili do ďalších krajín. V roku 1920 sa v londýnskej hale Olympia ko-

nalo prvé svetové stretnutie skautov – jamboree. Na ňom bol Robert Baden – Powell vyhlásený za svetového náčelníka skautov.

OSOBNOSŤ ZAKLADATEĽA:

Generál, svetový náčelník, lord Robert Baden-Powell of Gilwell (1857 – 1941)

„Baden-Powell, všetkým skautom známy ako zakladateľ skautingu a prvý svetový náčelník, povýšil vo svojom hodnotovom rebríčku česť na najvyššie miesto. Česť je pre skauta najcennejším statkom. „Na skautovu česť sa dá spoľahnúť,“ hlása tiež prvý bod skautského zákona. „A scout’s honour is to be trusted – je vecou skautovej cti, aby mu ľudia dôverovali,“ hovoril Lord of Gilwell. „Ak skaut prehlási: čestné slovo, že je to tak, chce tým potvrdiť, že to tak naozaj je. Jeho slová majú váhu posvätného sľubu.“ K vlastnostiam skauta pridáme aj ďalšie z B.-P. -vých zásad rytierskych cností: vytrvalosť, šľachetnosť, úctu, poslušnosť, odvahu, nezištnosť a oddanosť.“

Robert Baden-Powell, celým menom a titulom lord Robert Stephenson Smyth Baden Powell of Gilwell, sa narodil v roku 1857 ako šiesty

syn a ôsme z desiatich detí reverenda H. G. Baden-Powella. Vstúpil do armády a ako dôstojník z povolania precestoval mnoho krajín Britského impéria. V Afrike vycvičil vojenských prieskumníkov a zvedov, naučil ich nepozorovane stopovať, táboriť a pohybovať sa v prírode. Najdôležitejšie bolo, aby dokázali prežiť za najťažších podmienok... Počas jeho africkej misie sa udiala ešte jedna významná vec, o ktorej napísal: „Mám pred sebou vlajku, ktorú mi poslala jedna dievčina. Je na nej vyšíť heslo ‘Be Prepared!’ (Buď pripravený!). Má to pre mňa skrytý význam, lebo prvé písmená tvoria iniciály môjho mena.“ O pár rokov zaradil toto heslo medzi základné piliere skautingu.“ V 43 rokoch sa stal najmladším anglickým generálom. Prvý svetový náčelník a zakladateľ skautingu Robert Baden-Powell zomrel 8.1.1941 a bol pochovaný na svojej farme v Nyeri v Keni. Spolu s ním je pochovaná aj jeho manželka Olave.

NA OSTROVE BROWNSEA

V roku 1907 zorganizoval zaujímavý tábor. V samote Brownsea žila, táborila dvadsiatka chlapcov. Boli rozdelení do 5 skupín, odlišova-

li sa vlajkami, farbami aj menami zvierat a mali svojich veliteľov. Táborový program bol rozdelený podľa dní a tém – tzv. výcvik a cvičenia, hry a súťaže. Zrodilo sa hnutie, ktorým v ďalších rokoch prešli milióny mladých na celom svete.

Skauting v Československu spája s menom profesora telocviku A. B. Svojsíka, ktorý navštívil v roku 1911 Anglicko a Škandináviu, aby videl skauting v praxi. Po návrate so žiakmi Žižkovskej reálky, ktorí tvorili prvú družinu českých skautov, si vyskúšali skauting na vlastnej koži. Na Slovensku vznikol pri benediktínskom gymnáziu v Komárne v roku 1913 prvý skautský oddiel s 28 členmi v 5 družinách, ktorý viedol profesor Alexander Karle. Skauti sa aktívne zapojili do druhej svetovej vojny, no po vojnová situácia a víťazstvo KSČ im podrazilo nohy. V roku 1949 bola skautská organizácia rozpustená, lebo komunistická strana jej nebola priaznivo naklonená. Mladí sa stávali členmi novej, Pionierskej organizácie. V rokoch 1952 -53 vrcholili politické súdne procesy so skautskými predstaviteľmi. Mnohí boli prenasledovaní, stratili prácu, boli odsúdení na dlhoročné vä-

MY A SPOLOČENSTVO

ROZHOVOR

„Sme obyčajná sedemčlenná rodina s bežnými problémami a túžbami. Možno výnimočnejšia tým, že všetky naše deti sú dievčatá. Manžel je „kráľom“ a má päť krásnych princezien. Boh sa o nás stará úžasným spôsobom, požehnáva každý náš krok a plní nám sny. Nie na počkanie, ale v čase, keď ich najviac potrebujeme. Stará sa o nás s láskou Otca, ktorý bdie nad svojimi deťmi.“ Milí čitatelia, vitajte v rodine Mirky a Stana KOVALČÍKOVCOV!

zenie aj doživotné tresty. Po nežnej revolúcii v roku 1989 bola činnosť skautov obnovená a v roku 1990 sa slovenskí skauti prvýkrát zapojili do akcie Betlehemskej svetlo, ktoré odpálili od rakúskych skautov vo Viedni a rozniesli ho po celom Slovensku.

MOŽNO (NE)VIETE, ŽE...

- štruktúru skautingu tvoria družina (6 – 8 členov), oddiel (viac družín), zbor (viac oddielov), oblasť (zabezpečuje kurzy a vzdelávanie pre dospelých) a v rámci národnej úrovne sú to Snem a Náčelníctvo;
- skauting tvoria rôzne vekové kategórie: vlčatá a včielky (6 – 10 rokov), skauti a skautky (11 – 15 rokov), roveri a roverky (16 – 26 rokov), dospelí skauti;
- rovnošata symbolizuje rovnosť všetkých členov.

SPOMIENKY A ZAMYSLENIA OSOBNOSTÍ SKAUTINGU

Mgr. Ľubomír Ondrušek – Vševed (náčelník Slovenského skautingu od roku 2007)

„Deti sa na skautský tábor nenormálne tešia, majú svoju dobrú partiu

a nikomu sa potom nechce ísť domov. Ani vodcom. Vedomie, že deti v ich najlepších detských rokoch zažívajú skutočne tie najlepšie detské a najmä ozajstné zážitky. Že vznikajú kamarátstva na celý život. Že ich nejaká prekážka len tak ľahko nezastaví. Že budú mať v úcte prírodu aj jeden druhého. Že z nich budú skrátka poriadni ľudia alebo ako sa dnes s obľubou hovorí zodpovední občania a neboja sa vziať na seba kus zodpovednosti.“

Ing. Ján Pokorný – Johany (náčelník Slovenského skautingu v období 1999 – 2007)

„Skauting som okúsil už ako dieťa v rokoch 1968 – 1969, bolo to veľmi krátke, ale intenzívne obdobie, a na základe tejto krásnej skúsenosti som sa neskôr (ako dospelý) rozhodol, že moje deti by určite mali zažiť niečo podobné ako som zažil ja. Tak sme najprv putovali po slovenských horách... Potom prišiel rok 1989, s ním závan slobody a veľa nových možností. Založil som vlčiacky oddiel, robili sme výpravy do prírody a prvé skautské tábory... Skauting bol popri výchove v rodine, v škole a náboženskej výchove ďalší prostriedok, ako som mohol pozitívne ovplyvniť vývoj mojich detí a ich kamarátov. Co som z toho mal ja? Menej času

stráveného v robote, a viacej so svojimi deťmi a priateľmi v krásnej slovenskej prírode.“

RNDr. Jozef Šteffek, CSc. – Zelin-kár (náčelník Slovenského skautingu v období 1997 – 1999)

„Skauting radikálne ovplyvnil môj život. V 90-tich rokoch som mu venoval celý svoj voľný čas. Najskôr ako vodca oddielu... a nakoniec ako náčelník. Moja túžba bola obnoviť táborisko v Hodruši a zrekonštruovať jeden historický objekt, kde by bolo možné prenocovať, bolo by tam múzeum skautingu... Obe aktivity sa mi podarilo v relatívne krátkej dobe uskutočniť. Zriadená bola Nadácia Baden-Powella prostredníctvom ktorej sa mi podarilo získať finančné prostriedky a postupne so skautmi a odborníkmi realizovať rekonštrukciu skautského domu až po čiastočnú kolaudáciu. Aktívne som organizoval brigády a tábory, kde sa vystriedali stovky skautov zo Slovenska aj zo zahraničia...“

Áká je situácia v našom meste? Pôsobí tu 78. zbor Jána Vojtaššáka a skauti organizujú rôzne významné podujatia a aktivity. Viac vám o tom prezradíme v ďalších číslach Farskej rodiny.

Lucia Smolejová

Áká bola vaša doterajšia cesta k sebe, k ľudom, k Bohu?

Mírka: Narodila som sa v Spišskej Novej Vsi v obyčajnej rodine. Vyrastala som spolu s mojimi dvomi sestrami – staršou a mladšou. Mamka bola tá, ktorá nás privádzala k Bohu už od malička. Večerná modlitba, svätá omša boli našou každodennou súčasťou. Nie vždy sme to ako deti vnímali pozitívne, hlavne vtedy, keď sme sa hrali a mamka nás zavolala do kostola. Teraz ale viem, že to malo veľký zmysel a aj vďaka našej mamke a „nútenej“ účasti, som mohla lepšie spoznať Boha a spoločenstvo. Vďaka matkinej podpore som sa stala členkou detského zboru a tam spoznala i „eRkárov“. Začala som navštevovať eRkárske „stretnú“ (stretnutia detí) a neskôr aj sama stretnutia

s deťmi viedla. Organizovala som rôzne výlety, Dobrú novinu (vianočné koledovanie) a podobne. To, že som sa dostala do eRka, bolo pre mňa obrovským darom od Boha. V čase môjho dospievania som potrebovala niekam patriť. Rodičov som mala rada, rešpektovala som ich, ale predsa to chcelo niečo viac. To som našla práve v eRku: prijatie, priateľstvo, živého Boha, otvorené srdcia ľudí, ktorých som stretala, pokoru, pomoc a všetky tie pozitívne inšpirácie, ktoré mi pomáhali byť lepšou. Keď som mala deväť rokov, v našom meste začala fungovať Cirkevná základná škola sv. Cyrila a Metoda. Mamka nás tam hneď prihlásila, a to bol ďalší krok k Bohu a spoločenstvu. Život viery s Bohom v Spišskej Novej Vsi bol v tomto období naozaj po-

žehnaným časom. Ľudia mali k sebe akosi bližšie. Pán dekan Jozef Škantár bol skvelým duchovným otcom, ktorý vedel byť k ľudom veľmi priateľský, a tým si ich získaval. Organizovali sa rôzne akadémie, stretnutia s otcom biskupom, detské sväté omše nielen v piatok, ale aj v nedeľu, vianočné besiedky a mnoho ďalších podujatí. Rada spomínam, keď sme si na fare „podávali kľučky“ a občas sme museli byť aj na farskej záhrade, lebo všetky miestnosti boli zaplnené mladými ľuďmi. Po svätej omši sme sa celé hodiny rozprávali, smiali a tvorili spoločenstvo. Po absolvovaní základnej školy som išla študovať na Strednú drevársku školu napriek tomu, že mojím snom bola Stredná pedagogická škola v Levoči. Túžbu pracovať s deťmi som si

vďaka veľkej podpore môjho manžela napokon naplnila. Prihlásila som sa na Katolícku univerzitu, kde som vyštudovala odbor Učiteľstvo pre 1. stupeň. Bolo to náročné štúdium. Keď som začala študovať, prvá dcéra mala rok. O päť mesiacov neskôr sa narodila druhá dcéra a „štátnicovala“ som už s treťou dcérou. Momentálne pracujem ako učiteľka v ZŠ s MŠ na Tepličke. Ďalšie moje kroky povedie Boh.

Stano: Pochádzam zo Žakoviec a mám sedem súrodencov. Rodičia to nemali jednoduché, ale snažili sa nám dať všetko to, čo sme potrebovali. Moje detstvo bolo o futbale, hre na dedine, spoločnom kúpaní v rybníku. Nenudili sme sa. Spoločenstvo v našej dedine nebolo žiadne, až kým tam neprišiel kňaz Marián Kuffa, ktorý nás brával na rôzne výlety. Tam sme sa rozprávali o Bohu. Janko Buc – nový kňaz rozbehol „stretkú“ v našej dedine. Prihlásil som sa na DAS-ku (Diecézna animátorská škola) a neskôr aj na Oázu a začal „žažiť“ Boha. Neskôr prišla Dobrá novina a cez ňu aj eRko. To ma oslovilo. Začali sme intenzívne pracovať s deťmi v našej farnosti.

Strednú školu som absolvoval v Prešove. Vyučil som sa za kuchára, a tak som mohol priamo slúžiť a pracovať na fare ako kuchár. Potom som sa oženil, odsťahoval do Spišskej Novej Vsi a bol som nútený kvôli zdravotnému stavu zmeniť aj druh zamestnania. Spravil som si maturitu a stal sa vedúcim jedálne v Važci, kde pracujem až dodnes. Spolu s manželkou a našimi dvoma deťmi sme tam aj nejaký čas strávili a pomáhali čo bolo potrebné. Stretli sme tam veľa dobrých a Bohom milovaných ľudí, ktorí nám pomáhali na ceste k Bohu. Keď sme čakali štvrté dieťa, absolvoval som prvú operáciu bedrového kĺbu a o rok neskôr druhú.

Ako vzniklo vaše manželstvo?

Naše manželstvo vzniklo vďaka spoločenstvu – tam sme sa stretli,

spoznávali, až naše vzájomné sympatie prerástli v lásku a vzájomné rozhodnutie pre spoločný život vo sviatosti manželstva.

Mirka: Stano bol môj prvý chlapec, s ktorým som „chodila“. Mala som 18 rokov. Moja mamka mi vstepovala, že najprv škola a potom chlapi. Poslúchla som. Aj výber životného partnera som odovzdala Bohu. Na stretnutiach sme sa veľa rozprávali o vzťahoch. Mali sme vedúcu, ktorá už mala chlapca a obaja nám pomohli v ťažkých otázkach vzťahov. A hlavne žili čis-

totu aj napriek tomu, že už spolu dlho chodili. Učili nás čistote vo vzťahu a modlitbe za svojho budúceho partnera i zásadám, ako sa máme obliekať, aby sme nikoho nepohoršovali. Keď mi dal Stano na našom prvom rande pusu, tak som mu napísala sms-ku, že to teda nie, že pusu sa nerozdávajú len tak. Keďže je odo mňa o štyri roky starší, tak ho to dosť prekvapilo, ale rešpektoval to.

Stano: Mirku si pamätám ako malé „copate“ dievča, ktoré prišlo za mnou spolu s kamarátom na bicyk-

li do Žakoviec, aby sa ma opýtalo, či im pôjdem variť na tábor. Postupne sme sa vďaka týmto podujatiam spoznali, ale ešte stále som si nebol istý, či ma bude chcieť. Rok trvalo, kým som jej povedal, že ju mám rád. Dovtedy sme spolu prerozprávali celé hodiny na víkendovkách a táboroch, nasmiali sme sa. O ruku som ju požiadal tiež na eRko výlete v Spišskej Belej (cestou z kôlne) a ona súhlasila. V apríli 2002 sme mali v Malom kostole v SNV zásnuby a 28. septembra 2002 sme si povedali svoje áno. Tento rok to bude 15 rokov.

Máte krásnu rodinku...

Boh nám požehnal päť dcér. Najstaršia má 14 rokov a najmladšia 4 roky. O dve bábätká sme prišli ešte v prvom trimestri. Každé dieťa bolo a je pre nás veľkým požehnaním, aj napriek tomu, že okolie to často vnímalo dosť negatívne. Vieru v Boha sa snažíme deťom vstepovať už od malička nielen spoločnými modlitbami, ale aj účasťou na svätých omšiach a životom v spoločenstve, kde naše deti môžu vnímať Božiu prítomnosť aj skrze spoločnú modlitbu viacerých rodín. Život s Bohom sa tak stáva niečím normálnym, bežným a vnímajú ho ako súčasť svojho života.

Ste členmi spoločenstva rodín. Ako funguje toto spoločenstvo?

Naše spoločenstvo vzniklo spontánne. Spolu s deťmi sme sa začali stretávať pri modlitbe „korunky“. Najprv len tri rodiny, z času na čas k nám privítali aj iné rodiny. Potom sme sa rozhodli, že rozšírime počet členov (osem rodín) a dáme našim stretnutiam nejakú formu. Hľadali sme vhodný priestor na stretávanie, a ten sme našli na Cirkevnom gymnáziu Štefana Mišika v SNV a neskôr v budove Matice slovenskej. Podarilo sa nám zabezpečiť dozor pre deti. Tak sme po spoločnej modlitbe mohli pod vedením službukonajúcej rodiny (pripravila si tému) mohli rozoberať problémy, ktoré nás trápi-

li, ale i tešili. Bol to požehnaný čas zdieľania a formovania. Je skvelé, keď viete, že na tomto svete nie ste sami, že aj iné rodiny trápia tie isté problémy ako máte vy. Takáto skúsenosť nás veľmi posilňovala vo viere. Spoločne sme začali organizovať rôzne podujatia ako sú: modlitba za nenarodené deti, ples rodín, volejbalový turnaj za život, výroba adventných vencov, neskôr sa pridali adorácie za manželov a rodiny našej farnosti každú stredu po prvom piatku. Chodievali sme aj na výlety, opekačky a túry. Prišiel však aj čas, keď sme sa kvôli veľkému počtu museli rozdeliť. Aj tu sa Boh ukázal ako veľký a mocný Pán. Vznikli dve skupinky, pričom to najdôležitejšie - spoločná modlitba pretrváva u oboch spoločností. Skupinka, ktorá sa oddelila, začala spolupracovať s vdp. Róbertom Neupauerom na formovaní snúbencov. Ostatné aktivity nám však ostali spoločné.

Ako sa podieľate vy na živote v spoločnosti rodín?

Snažíme sa zapájať do všetkých našich spoločných aktivít, ktoré nám aj po rozdelení „stretka“ ostali. Momentálne sa stretávame doma v rodinách. My s manželom zabezpečujeme organizačné záležitosti - ubytovanie, vymýšľanie jedálničeka, vyúčtovanie.

Ako hodnotíte cenu spoločnosti pre váš osobný i duchovný rast?

Keby sme neboli v spoločnosti eRko, neviem, akým smerom by sa náš život uberal. Sme Bohu vďační za množstvo ľudí, ktorých nám poslal do cesty a ktorí nám ukázali, že nás majú radi takých, akí sme, že sú tu vždy pre nás, že sú naši naozajstní priatelia. Pocit priateľstva je nezaplatiteľný, je daný od Boha. eRko je naša srdcovka ešte aj dnes, pretože nám dalo zažiť Boha, a to si ceníme najviac. Prajeme si, aby naše deti tiež okúsili silu spoločnosti a prijatia, aby cítili, že Boh ich miluje skrze ľudí, ktorí sú okolo nich.

Aké úskalía má podľa vás život v spoločnosti?

Každý z nás je jedinečný, to sa odzrkadľuje aj v živote v spoločnosti. Učíme sa prijímať jeden druhého, nájst si na seba čas, čo je tiež niekedy oveľa ťažšie, ako sa zdá. Ak chcem však s niekým vytvárať spoločnosť, vnímam to ako prioritu, tak si čas nájdem. Podľa mňa prináša život v spoločnosti viac pozitív ako negatív. Aj deti sa učia žiť nielen v kruhu vlastnej rodiny, ale prijímať aj iných. Už len upratať hračky porozhadzované po celom dome dá „zabrať“ a učí ich to pokore.

Áké svedectvá života kňazov/laikov sa vás mimoriadne dotkli a posunuli vás na ceste k Bohu?

Je skvelé, ak spoločnosť vedie kňaz. Vieme však, že je to pre neho dosť časovo náročné. Medzi tými, ktorí nás oslovili boli napríklad Pavol Hudák, Janko Buc, Vladimír Dzurenda, Janko Piatak, Marcel Macala a mnoho ďalších obyčajných ľudí.

Áký máte názor na to, že cirkvi by mala byť spoločnosť spoločností?

Tak, ako nemôže existovať štát bez rodiny, tak nemôže existovať Cirkev bez spoločností. Cirkev sama o sebe tvorí spoločnosť veriacich pri oltári. Všetky ostatné spoločnosti, ktoré prirodzene vznikajú (žalmisti, lektori, miništranti, zboristi) sú obohatením ostatných. Služba, ktorú vykonávajú je potrebná aj pre nich samotných, pre ich rast vo viere, odriekaní, cvičení sa v čnostiach. Tieto spoločnosti vznikajú priamo v chráme. Život človeka je však aj každodenná práca, škola, povinnosti, preto je priam žiaduce, aby sa ľudia stretávali aj v iných spoločnostiach, kde okrem modlitby môžu povzbudiť jeden druhého v prežívaní života viery.

Viera Kubovčíková

Spoločnosť rodín - výroba adventných vencov

MUŽ A SPOLOČENSTVO IDE TO VÔBEC K SEBE?

MUŽ A SPOLOČENSTVO – IDE TO VÔBEC K SEBE?

Tipujem, že väčšina z vás by odpovedala kladne. Jasná otázka, jasná odpoveď. No naozaj je to tak?

Raz mi ktosi povedal, že muž je od prirodzenosti samotár, ktorý miluje slobodu. Rád sa túla, rád objavuje a hlavne rád si riadi vlastný čas. Niečo také v nás naozaj je. Najlepšie to poznáme, keď potrebujeme samotu na premýšľanie, plánovanie, odpočinok. Dobrým príkladom

muža-samotára sú napr. pustovníci, ktorých bolo v dejinách Cirkvi hojne. Ale oni sami nehľadali samotu kvôli samote, ale preto, lebo v samote lepšie nachádzali Boha.

Spoločenstvá na nesprávnych miestach

Čo sa týka žien, určite sú vo svojej povahe otvorené pre spoločenstvo viac (počul som už o mnohých pustovníkoch v dejinách Cirkvi, ale ani o jedinej pustovníčke) a dokazuje to aj fakt, že na rozmanité púte či iné kresťanské podujatia chodí

viac žien než mužov. Všetci to ako si vnímame tak, že žena je tá, ktorá je povolaná „zahrievať krb rodinného spoločenstva“ a je to práve muž, ktorý najčastejšie rodinu dočasne opúšťa, či už kvôli práci, povinnostiam, záľubám, no niekedy, žiaľ, opúšťa aj na stálo kvôli „inej ceste“. Napriek „samotárske“ sklonom aj muži v sebe nosia túžbu po spoločenstve. Áno, aj keď sa muži niekedy správajú samotársky, predsa túžia niekam patriť, mať priateľov, ktorí ich prijímajú, vypočujú, poradia i pomôžu. Sme tu pre spoločen-

SPOLOČENSTVO MIESTO STRETNUTIA S BOHOM

Každý človek, ktorý prichádza na svet, stáva sa súčasťou nejakého spoločenstva, či je to rodina, spoločnosť alebo Cirkev. Ako potrebuje iných, aby sa mohol realizovať po stránke telesnej, tak potrebuje skupinu, spoločenstvo ľudí, ktorí mu pomáhajú rásť po stránke duchovnej. V kresťanskom ponímaní základom a prameňom každého spoločenstva je Boh, ktorý sám je spoločenstvom troch osôb, túži po osobnom vzťahu s nami a teší sa, ak mu odpovieme na jeho volanie. Preto dáva človeku možnosť spoločenstva s ním a s inými ľuďmi, aby tak mohol uhasiť jeho hlad a smäd po živom Bohu.

CESTA A TÚŽBA ĽUDSKÉHO SRDCA PO SPOLOČENSTVE

Dá sa povedať, že celý náš život je neustálou cestou k Bohu. Na tejto ceste sa človek nachádza v pozícii, že raz je k Bohu ďaleko, inokedy blízko. Tá prvá možnosť však nie je pre človeka príliš šťastnou voľbou. V dnešnej dobe to možno badať viac, akoby sa z ľudí vytrácalo dobro a zmysel pre mravné hodnoty a nahradzovala ich dravosť a túžba po vlastnej prestíži. Práve tu sa vytvára priestor pre Cirkev i pre spoločenstvo, ktoré ako jediné môžu dať odpoveď na otázku hľadania zmyslu života človeku, ktorý sa zmieta v neistote a v pochybnostiach. Lebo hoci sa mu zdá, že vlastní všetko, niečo alebo NIEKTO

mu stále chýba. Je to preto, že sme tak boli stvorení, aby sme túžili po tom, čo nás presahuje. Z vlastnej skúsenosti viem, že spoločenstvo je veľmi potrebné a obohacuje život každého kresťana. Pomáha človeku dostať sa do hlbšieho vzťahu s Bohom a niekedy aj prekonať zložité životné situácie. Spoločenstvo ako také teda nie je niečím, čo vzniklo v dnešnej dobe, ale je to poklad, ktorý je ľuďmi neustále objavovaný. Práve preto je potrebné vždy sa k nemu vracáť a nezabúdať naň, pretože je dôležité pre osobný rast a budovanie človeka. Na svete hádam neexistuje človek, ktorý by netúžil po naozajstnom šťastí. Je to túžba, ktorá je človekovi vrodená a pochádza od nášho Stvoriteľa.

Je totožná s túžbou po pokoji a jednote medzi ľuďmi. Skúsenosť všetkých ľudských generácií dosvedčuje, že človek nemôže byť šťastný ani sám zo seba a ani sám pre seba. Potrebuje druhých, ktorí by mu k šťastiu pomohli, a s ktorými by sa o šťastie mohol podeliť. Šťastie sa rodí z lásky, ktorá je možná len v spoločenstve osôb. Ani Boh sám nie je samotár, ako som to už spomínal, ale žije v spoločenstve troch osôb. Volá nás teda do spoločenstva svojej lásky, aby sme z nej boli večne šťastní aj my. Božia láska je prameňom a vzorom aj našej ľudskej lásky. Keď Boh stvoril človeka, stvoril ho ako bytosť spoločenskú. Podľa jeho vôle majú žiť ľudia v spoločenstve: nielen vedľa seba,

stvo a spoločenstvo je tu pre nás. Predsa Boh sám je spoločenstvom a my sme stvorení na jeho obraz. Táto pravda sa nedá ignorovať.

O túžbe mužského srdca po spoločenstve vie aj náš Nepriateľ. Nazoaj, niet divu, že zosnoval jednu z najlepších stratégií, keď nám podsunul klamstvo, že najlepšie spoločenstvo by sme mali hľadať v tzv. „alko-podnikoch“. Povedzme si to otvorene, takéto miesta sú výlučne mužskou záležitosťou a nemyslím si, že by to bol v prvom rade alkohol, po čo tam muži chodia (pokiaľ v sebe nemajú vypestovanú závislosť). Alkohol zohráva iba vedľajšieho sprievodcu. Muži tu v podvedomí hľadajú to, čo nenachádzajú inde. Hľadajú spoločenstvo, kde stretnú mužov ako oni, miesto, kde sa dokážu uvoľniť, vyrozprávať, kde si myslia, že nájdu pochopenie a najmä prijatie (v skutočnosti aj to je len klamstvo). Všet-

ko by to mohlo byť fajn, ak by sme si uvedomovali, že vzťahy, založené na alkohole, sú ako „*tobogán*“ do pekla. Všetci dobre vieme, že tieto miesta sú semeniskom biedy rodín, detí bez otcov a žien bez manželov, že tu sa nie buduje, ale rúca skutočná mužskosť a všetko, čo s tým súvisí. Ako to povedal filozof Peter Kreeft, „*nesmierne a nevypovedateľné spustošenie, ktoré vniesol a stále vnáša alkohol do života ľudí, sa dá merať iba hektolitrami preliatych slz.*“

Bez spoločenstva niet povzbudení

Hodnotu spoločenstva som si uvedomil, až keď som stretol mužov, mnohokrát starších odo mňa, ktorí mi pomohli nájsť samého seba a zorientovať sa v mužskom svete. Boli to muži, ktorí mi ponúkli prijatie, potvrdenie, životnú múdrosť, duchovnú oporu, ktorí si ma

vypočuli, našli si na mňa čas. Myslím, že niet takého muža, ktorý by niečo z toho nepotreboval.

Je preto pre mňa veľkým povzbudením, keď počujem ako každý rok putuje niekoľko stovák mužov do Gaboltova v rámci púte mužov alebo keď sa vo farnostiach stretávajú muži na modlitbách za seba navzájom. Je to nádherné svedectvo pravej mužskosti, prameniacej z Kristovho synovstva a spoločenstva s Otcom. A tak sa dnes modlím, keď prechádzam okolo každej krčmy či baru za všetkých tých mužov, ktorí tam uviazli a možno ani sami nevedeli ako. Modlím sa a prosím, aby v nás nebeský Otec obnovil autenticitu mužnosti a daroval nám bratské spoločenstvá, ktoré budú v našej diecéze a farnostiach živým svedectvom o sile bratstva a dôležitosti otcovstva.

Daniel LYSÝ

POZNÁVAME UČENIE NAŠEJ VIERY

ale spolu, nie proti sebe, ale pri sebe, nie sami pre seba, ale jeden pre druhého. Po čom však Boh nesmierne túži je to, aby človek vytváral spoločenstvo s ním.

SPOLOČENSTVO BABYLONSKEJ VEŽE

Skúsenosť nás učí, že život v spoločenstve je spojený s veľkou námahou. Pomôžem si Svätým písmom - určite dobre poznáme príbeh z knihy Genezis o stavbe Babylonskej veže. Tento príbeh poukazuje na zásadnú príčinu rozpadu spoločenstva, ktorou je nedostatok komunikácie. Na začiatku je to spoločenstvo, ktoré si rozumie a dokáže naplánovať a zrealizovať projekt napriek tomu, že členovia pochádzajú z rôznych strán sveta. Neskôr sa toto spoločenstvo pretvára na zástup ľudí, ktorí nemajú šancu zmyšľať jednomyselne. Prekážkou ich jednoty nie je rozličný pôvod ani rozmach ich diela. Problém nastáva vo chvíli, keď sa prestávajú počúvať. Nedostatok počúvania a chýbajúce porozumenie je hlav-

nou príčinou rozpadu spoločenstva. Spoločenstvo zoskupené okolo stavby veže, ktorá siaha do neba, zabudlo na Boha a začalo zbožšťovať seba. Tak dopadne každé spoločenstvo, ktoré nepostaví na prvé miesto Boha. Stáva sa aj v našich spoločenstvách (rodina, priatelia, farské spoločenstvá...), že Boh je redukovaný len na akési doplnenie, ozdobu, možno okamžitú pomoc, keď je už zle. Vytvárame si z neho akúsi poistku. Spoločenstvo, ktoré buduje Babylonskú vežu sa nielen nepýta Boha na jeho mienku, ale ani ho neprosí o pomoc.

ČO TEDA RÚCA A ČO BUDUJE?

V čom bol vlastne problém? Čo bolo a stále ostáva hriechom? Hriech je neveriť Bohu, nedôverovať mu a viac veriť sebe, uprednostňovať seba a jeho negovať, odmietať jeho vôľu, zariadiť si život podľa seba. V hriechu človek dáva prednosť pred Bohom niečomu, čo sa mu zdá byť želateľné. Hriechmi sú všetky konkrétne formy, ktorými dávame najavo, že veríme v seba samých,

v naše spôsoby na dosiahnutie šťastia a osobnej realizácie. Hriech škodí viac človeku ako Bohu, pretože Boh nechce, aby sme hrešili. Spočiatku si človek nevšimne, aké má hriech katastrofálne následky. Ponúka sa mu to totiž pod zásterkou niečoho dobrého a hodnotného, inak by sa pre hriech človek nikdy nebol rozhodol. Či si to uvedomujeme alebo nie, ako kresťania nesieme na svojich pleciach obrovskú úlohu, za ktorej splnenie, či nesplnenie sa budeme raz zodpovedať. Tou úlohou je pretvárať svet a vydávať svedectvo života bez ohľadu na podmienky a dobu. Jedným z prostriedkov, aby sa naša viera nestala tradičnou, matrikovou, povrchnou, je spôsob prežívania viery. Kresťanské spoločenstvo môže mať iba jeden základ - ním je viera vzbudená Božou milosťou a rozhodnutie jednotlivých členov, opierajúce sa o túto vieru. Týka sa to všetkých spoločenstiev, bez ohľadu na to, kedy boli založené, ak chcú nosiť meno „*kresťanské*“.

kaplán Peter Kandra

PREČO POTREBUJE MLADÝ KREŠŤAN SPOLOČENSTVO?

Raz som kdesi čítal, že dobrý článok musí upútať čitateľa hneď v úvode. Dúfam, že sa mi to podarí, keď vám ponúknem jednu myšlienku otca biskupa Štefana, z ktorej cítim odvahu a povzbudenie k spoločenstvu:

„VIERA JE SÍCE OSOBNÉ ROZHODNUTIE A OSOBNÁ ODPOVEĎ NA LÁSKU PÁNA JEŽIŠA, ALE JE TIEŽ OSOBNÝM POVOLANÍM K ŽIVOTU S DRUHÝMI. AK JE JEŽIŠ MOJÍM PRIATEĽOM, SÚ MOJIMI PRIATEĽMI VŠETCI JEHO PRIATEĽIA.“

Možno sú tieto slová pre vás jasné a normálne. Možno svoju vieru naozaj prežívate s inými ľuďmi. Ale je možné aj to, že nemáte žiad-

ne kresťanské spoločenstvo, kam by ste patrili. Nechcem tu písať nejakú definíciu kresťanského spoločenstva (SP), no na základe **štyroch super dôvodov vám chcem ukázať, prečo by ste si mali spoločenstvo nájsť.**

1. RAST VO VIERE

V dobrom SP nájdete silu pre rast vo viere. Stretnete sa tam s mladými ľuďmi, ktorí zmyšľajú rovnako ako vy, mladí veriaci – je to skvelé!). Rozumejú vám a prijímajú vás takých, akí ste. V SP zažijete, čo

je to byť „jedno srdce a jedna duša“ spôsobom, že jeden pred druhým budete úprimní a budete sa rozprávať o svojom prežívaní viery, o živote s Bohom, ale aj o radoostiach a starostiach bežného života. To, že vám niekto povie o svojom príbehu s Bohom, vás môže posunúť vpred, otvoriť oči vášho srdca. Svedectvá o tom, ako Boh koná v životoch iných, vás pripravujú pre rovnako veľké, ak nie väčšie Božie zázraky.

2. BRATIA A SESTRY, PRIATEĽIA V SPOLOČENSTVE VÁM

NASTAVUJÚ ZRKADLO

Boh nás miluje až tak veľmi, že za nás zomrel na kríži. Za vás i za mňa, aj za toho, kto vám lezie na nervy alebo ho neznášate, lebo je protivný. V spoločnostiach nie sú ideálni ľudia, to teda nie (toto máme, prosím, na mysli, aby sme neboli sklamaní). Napriek tomu, ako som už spomenul, sú tam ľudia snažiaci sa zmýšľať rovnako. Takže v SP akoby si stále počul Ježišovu otázku „Peter, miluješ ma?“ Viete, že nemôžete odpovedať, „hej, Bože, teba mám rád, ale tohto tu neznášam“. V spoločnosti sa učíš, že „ten druhý“ je Kristus.

3. NAUČÍTE SA SLUŽIŤ A VYCHÁDZAŤ ZO SVOJED POHODLNOSTI, ZO SVOJED „COMFORT ZONE“

Spoločnosti často pripravujú rôzne podujatia, či už vo farnosti alebo mimo nej. Práve som vám spomenul aj ďalší benefit a dôvod prečo mať SP - napojenie na farnosť (kostol). V kostole sa niekedy my, mladí, cítíme anonymne. SP dáva povzbudenie a priestor na službu v kostole

(miništrovanie, čítanie, spievanie, hranie...), službu, na ktorú by ste sa sami neodvážili alebo o nej ani neuvažovali. Vychádzanie z komfortnej zóny nesúvisí len s kostolom, ale aj s tým, že niekedy budete musieť robiť veci, ktoré vám nie sú úplne po vôli - umývanie riadov, podlahy, kúrenie... Viete, po dobrom stretku, na ktorom sa čosi aj zaje, treba aj poumývať. Ale nebojte sa, tieto malé veci zvládnete a následne vám zodpovednosť či ochota v bežnom živote nebudú vôbec cudzie.

Aký dôvod by som mal uviesť ako posledný? Možno iba to, že v SP pochopíte, že:

4. KREŠŤANSTVO JE NORMÁLNE A ĽUDSKÉ.

Krešťanstvo je životný štýl, niečo omnoho viac ako IBA chodenie do kostola a modlenie sa. Je dobré mať okolo seba spoločnosť Božích ľudí aj pre úplne normálne veci zo života – mať niekoho, kto ťa naučí, že aj najbežnejšia životná rutina sa dá prežívať s neustálym vedomím, že ste Božím dieťaťom a nie dieťa-

tom sveta. Pochopíte, že život s Bohom nie je obmedzujúci alebo neprirodený, práve naopak. Boh sám je váš priateľ. Predovšetkým je naším Otcom a s Ním sa môžeme rozprávať a riešiť svoj život, radosti aj problémy. Priatelia v SP ti v tom všetkom pomôžu.

Na záver vám chcem povedať, nechodte do spoločnosti, aby ste si len uspokojili svoje potreby a túžby. Spoločnosť je hlavne o dávaní a o žití pre druhých, lebo len keď dávame, nadobúdame, len keď zabúdame na seba, nachádzame seba samých.

Bez ďalších mojich slov to zakončím opäť povzbudivými slovami otca biskupa Štefana, ktoré adresoval nám, mladým: „*Verím milí mladí priatelia, že okrem svätej omše, sa schádzate aj v spoločnostiach, aby ste čítali Božie slovo, spoločne sa modlili a rozprávali o svojej viere, alebo sa jednoducho z nej tešili a tak zakúsili, že Pán Ježiš je živý a je prítomný v spoločnosti viery.*“

Michael Blaško

UDALOSTI ZO ŽIVOTA FARSKEJ RODINY

KAM SME PUTOVALI

Začiatok leta spájame s púťou na Mariánsku horu v Levoči. Aj tento rok bol pre pútnikov pripravený bohatý duchovný program. Sprievodnou akciou tohtoročnej púte bol koncert: Sv. Ján Pavol II., ktorý sa konal 28. 7. 2017 v Poprade.

Ku Karmelskej Panne Márii sme putovali v nedeľu 16. 7. 2017 do Schulerlochu. Sv. omšu celebraval Vladimír Peklanský SAC, ktorý vo svojej homílii vysvetlil význam nosenia škapuliara v dnešnej dobe. V nedeľu 30. 7. 2017 sme slávili spolu s Petrom Klubertom SAC odpustovú slávnosť pri kaplnke sv. Anny, pri ktorej sme si pripomenuli dôležitosť starých rodičov.

Odpustovú sv. omšu zo slávnosti

Nanebovzatia Panny Márie, ktorá je patrónkou nášho farského kostola sme oslávili 13. 8. 2017. Profesor František Trstenský nás povzbudil k živému ohlasovaniu Krista vo svojich rodinách, práci či škole. Na slávnosť 15. 8. 2017 večernú sv. omšu vo farskom kostole celebraval spišský diecézny biskup Štefan Sečka.

Tí, ktorí chceli spojiť pobyt v prírode s duchovnou aktivitou si ne-

chali ujsť „púť“ na Kláštorskú v Slovenskom raji, kde sa 27. 8. 2017 konala sv. omša pri príležitosti Dňa slovenských hôr. Hlavným celebrantom bol vdp. František Trstenský, ktorý nás povzbudil ísť v duchovnom živote do hĺbky, nehanbiť sa za svoje kresťanské presvedčenie a uvádzať Božie slovo do každodenného života.

Monika Dobrovská

ČO NOVÉHO V ERKU

Aj v tomto roku animátori z eRka pripravili pre deti dva tábory počas letných prázdnin, ktorých cieľom bolo stretnúť sa s Bohom cez dobrodružstvo a priateľstvá.

Tábor Face to Face bol určený pre deti od 10 rokov so zameraním na tému JA a BOH.

Tábora SMAJLÍKOVO sa zúčastnili naši najmenší. Návštevou Fatimy spoznávali Božiu Matku a jej Syna. Spolu sa táborov zúčastnilo 44 detí, 7 animátorov a ďalší dobrovoľníci.

Veľké ĎAKUJEME patrí: rodičom, pánu dekanovi, pánu Užákovi, Spišmarketu a všetkým dobrodincom.

Veronika Kovalčíková

SVETLUŠKY AKO SME PREŽILI PRÁZDNINY

Začiatkom prázdnin sa Svetlušky vybrali na spoločné 5 dňové sústredenie. Tentokrát bola našou destináciou malebná Lesnica, obklopená krásou pohoria Pieniny.

Neodradilo nás ani zlé počasie a hneď v prvý deň sme sa vybrali na výlet do Červeného Kláštora, kde nás čakalo splavovanie rieky Dunajec. Na dohodnutom mieste nás čakali plčky spolu s pltníkmi, ktorí nám počas plavby rozprávali o Pieninách, Dunajci i okolitej prírode. Bol to skutočne zážitok. V nasledujúci deň si pre nás naši vedúci pripravili túru. V cieľi nás čakala bobová dráha, ktorú si nemohli ne-

chať ujsť malí ani veľkí.

Naše sústredenie nebolo len o nekonečnej zábave. Prostredníctvom katechéz, ktorými nás sprevádzali deti z Fatimy sme sa naučili niečo nové. Taktiež sme mali každý deň spoločnú sv. omšu, na ktorú sme sa pripravovali spevom. Večery sme si spríjemnili spoločenskými a športovými hrami. Cez ne sme sa naučili milovať druhých a utužili sa naše priateľstvá.

Poslednú prázdninovú nedeľu sme spolu prežili opekačku pri Tisícročnej kaplnke. Niektorí šli pešo, iní zase na bicykli. Hoci terén k Tisícročnej kaplnke nie je vôbec ľahký, my sme to zvládli a v cieľi nás čakala zaslúžená odmena – opekanie špekáčok a hry. Popoludnie strávené spolu s rodičmi sme si naplno vychutnali.

Veronika Šeboová,
Barbora Kalíková

ÚSPEŠNÝ ZAČIATOK ŠKOLSKÉHO ROKA 2017/2018

Dňa 4. 9. 2017 sa znova otvorili brány našich cirkevných škôl, ktoré počas prázdnin skrášlili svoje priestory, aby privítali svojich žiakov v krajšom, príjemnejšom prostredí. Nový školský rok deti z Cirkevnej Materskej školy Rybičky,

ZŠ sv. Cyrila a Metoda i Cirkevného gymnázia Štefana Mišíka začali spoločnou svätou omšou a vzývaním Ducha Svätého vo farskom kostole. Hlavným celebrantom bol spišský diecézny biskup Štefan Sečka, ktorý vo svojom príhovore

poukázal na hrdinstvo sv. Martina a povzbudil všetkých k nasledovaniu jeho príkladu. Školám daroval aj jeho obraz, aby motivoval žiakov i učiteľov na ceste k svätosti.

Monika Dobrovská

OKTÓBER, MESIAC MODLITBY SVÄTÉHO RUŽENCA

Október je tu a s ním aj modlitbová pobožnosť svätého ruženca za naše mesto, rodiny, mladých, seniorov, chorých i za mnohé ďalšie úmysly. Vrelo vás pozývame do týchto spoločných modlitieb, kde duchovne zápasíme o spásu duší. Ružencové pobožnosti budú v mesiaci Október bývať vo farskom kostole každý večer so začiatkom o 18.00 hod. V kaplnke Ružencovej Panny Márie na Tarči budú bývať pobožnosti o 15.00 hod.

NEUTEKAJME, SLÁVME!

Vrcholom vzdania úcty Bohu nás kresťanov a katolíkov je slávenie svätej omše. V našej farnosti je dostupnosť sv. omši rozmanitá a pravidelná.

Ak by sme sa pozreli do histórie tak zbadáme, ako mnohí veriaci nemali tak rozsiahlu možnosť pristupovať nielen k sviatostiam, ale aj zúčastňovať sa na slávení sv. omše. V istom zmysle sme preto dnes privilegovaní takouto možnosťou. K jej sláveniu neodmysliteľne patrí spev ľudu a plná účasť na ňom. Otázne však je, do akej miery vieme, či skôr chceme sláviť.

V Dokumentoch II. Spišskej Diecéznej synody vo Výzve našich čias č. 23. sa píše nasledovne: „V dôsledku spoločenských zmien sa však ukázali aj prejavy slabšieho pocitu spolupatričnosti k Cirkvi. Ide o nedostatky v bratských vzťahoch (formálnosť až nezujem o bližných), ochabnutie horlivosti kresťanov, pasivitu pri liturgii...“ „Anjeličku, môj strážničku, vypni moju platničku...“ Možno aj v tejto všeobecnej humornej fráze by sa dal nájsť dôvod, prečo sa niekedy tak náhlime hneď po sv. omši domov. Určitá pasivita je žiaľ prítomná aj v našom spoločenstve. Našťastie nie všade, no stáva sa, že po „Idte v mene Božom“

mnohí veriaci odchádzajú ihneď preč. Niekedy nie je dokončená ani prvá strofa piesne JKS a veriaci už v priestore slávenia sv. omše takmer nie sú prítomní. Samotný organista, kantor, či spevokol nebol a ani nemôže byť akousi náhradou za (ne)spievajúci veriaci ľud, keď je spievaná pieseň. On je len účastník samotného slávenia spoločne s veriacim ľudom. Je starobyľným a správnym zvykom, že zhromaždený ľud spieva a dospieva záverečnú pieseň, ktorá je ešte prepojená s liturgiou, a teda aj významná a má pri slávení svoje opodstatnené miesto.

Inštrukcia Musicam Sacram, (O posvätnnej hudbe v liturgii), ktorá vznikla pre nás všetkých práve z potreby usmerniť liturgické úkony, správne a povzbudivo uvádza, že: „Liturgický úkon nadobúda vznesenejšiu podobu, keď sa vykonáva so spevom...“ (28) a „Nič slávnostnejšie a radostnejšie nemôže byť v posvätných sláveniach, ako keď celé zhromaždenie spevom vyjadri svoju vieru a zbožnosť.“ (29)

Súčastou slovenskej kultúry nie je len folklór, či ľudová hudba, ale svoje nezastupiteľné miesto tu má aj katolícka liturgická pieseň, ktorej hodnotu nám závidia mnohé, nie len slovanské národy. Samotný Jednotný katolícky spevník je neobyčajné a honosné dielo, ku ktorému prispel zozbieraním piesní, ale aj vlastnou tvorbou takmer 230-tich piesní Mikuláš Schneider Trnavský. Jeho obsahová a hudobná stránka veriaci ľud požíva a istým spôsobom dokonca núti pozdvihnúť svoju dušu k Bohu.

Žijeme v dobe, keď máme, dá sa povedať, naplnené liturgické požiadavky na dlhé obdobie – samotný JKS sa používa 80 rokov, je neprekonaný a nadčasový, aj preto máme určitý záväzok sláviť liturgiu svojou plnou účasťou spolu so spevom a hudbou Sv. omša je to najkrajšie, najhodnotnejšie a najdôležitejšie liturgické slávenie vôbec. Ak sme teda účastní na tomto slávení, skúsme sa neponáhľať. Neutekajme z kostola. Slávme!

Marek Klešč

PRIPOMIENKA

„Dadi, už spíš?“ pýtam sa nesmelo. „Ehmm...“ „Prepáč, ale nevieš, kde mám „zbraň?“ „Čšo de maš?“ poloartikulovane sa ozýva zo susednej internátnej postele. „No, moju zbraň.“ „Nespadol ti za posteľ?“ znie trochu namrzená odpoveď. Šmátravo siham do medzery pri stene. Prstami prechádzam po podlahe. „Tu je! Vďaka, Dadi!“ šepkám previnilo. „Ehmm.“ Trpezlivá spolubývajúca sa prevalí na druhú stranu a strčí hlavu hlbšie pod paplón.

Sadám si na posteľ a pokrčím nohy. Chrbát s hlavou opriem o stenu a na seba slastne pritiahnem mäkký paplón. „Ako mi je doóóbre,“ myslím si. Milujem túto chvíľu. Konečne čas pre seba. Prednášky, cvičenia, rozhovory, naháňanie, doháňanie, skriptá, nákupy. To bol deň!

Vychutnávam pokoj a ticho. Je polnoc. Beriem svoju „zbraň“ a v prstoch začínam posúvať drevené guľôčky. „Vďaka..., prosím..., sveter..., Rudko..., obed..., matika...“ Driemem. „Radšej si lahnem,“ ospravedlňujem samu seba. V polospánku počujem zvuk padajúceho predmetu.

.....
„Už ber tie „pakšamenty“ a utekaj, lebo ten autobus nestihnješ,“ nástojčivo ma vyháňa Dada. „A pozdrav všetkých doma.“ „Ok, Dadi, a nech sa Ti tá skúška podarí! A zavolaj ako si dopadla.“ Tridsaťdevinu som našťastie stihla. Ešte prestup a budem tam. Lístok už mám.

Železničná stanica vyzerá ako termitisko. Cestujúci sa valia dnu a von. V predajných stánkoch všakovakého typu nájdete banány, nápoje, langoše, pirôžky, čokolády, noviny. „Ako stihnúť autobus? Ktorý taxík je bezpečný a lacný? Kde sa dá kúpiť cestovný lístok? A ten automat ako funguje? Dá mi tá panička dačo na čučo?“ čítam v tvárach.

Do odchodu vlaku mám ešte

štvrthodinku. Zvykne byť už pristavený. Viem to. Cestujem pekných pár rôčkov. Vchádzam do vstupnej haly s postávajúcimi hlúčkami ľudí, ktorí si nemajú kde sadnúť. Lavičky tu nie sú. Vraj, aby bezdomovci nesadali a neľahali. „Kto nie je bezdomovec na stanici?“ napadá mi. Čakáreň je zavretá, lebo tam sú lavičky. Každý to rieši po svojom. Sadá na vlastný kufor, tašku, na schody, na rímasy, alebo ide do preplnenej čakárne. Ďalší sa odváži dať si kávu v ošumelej kaviarni. Mnohí stoja a pozorujú, niektorí čítajú. Páriky sa túlia. Oneskorenci bežia k perónom ako o život.

Na svetelnej tabuli svieti info, ktoré ma zaujíma – rýchlik Tatran, 15.00 h, nastúpište číslo 3. Ako dobre, že je už pristavený. Cupotám s ruksakom, ktorý sa mi každú chvíľu pripomína svojou váhou. „Prečo toho toľko stále vlečiem?!“

Zaradujem sa medzi skupinu ľudí smerujúcich do podzemia. Schádzam v tempe masy. O chvíľočku budem sedieť vo vlaku a nemať obavu, že ho nestihnem. A potom krásnych päť hodín ničnerobenia. Vlastne nie, budem čítať, pliesť, zhovárať sa, pozorovať cestu. Len aby mi spoločnosť nerobil niekto príliš „ukecaný“ a otravný.

V podchode sme poriadne nahustení. Každý kráča sústredene a anonymne. Posúvam sa. Na pravej strane prechádzajúcich ktosi stojí. O zopár sekúnd neskôr si uvedomím, že tá postava ma vyrušila. Obzerám sa späť. Vidím „šťúplu“ starenku v obnosenom tmavom kabáte so šatkou na hlave. Pravú ruku má vystretú. Visí z nej hompálajúca sa retiazka s guľkami a krížikom. Nechce sa mi veriť. Podchod stanice, kopa ľudí a starenka s ružencom... Prečo tam stojí? Asi ich rozdáva... Pociťujem potrebu ubezpečiť ju, že ružencov mám doma neúrekom. Vraciam sa k nej. „Dobrý deň, tetuška. Ďakujem, ale ja mám ruženec.“ Neodpovedá,

len sa na mňa akosi priláskavo, mimoriadne pokorne usmieva. Nič mi nevyčíta. Je taká zraniteľná... Mám pocit, že je cudzinka. S ospravedlňujúcim výrazom a tak trošku samolúbo spokojná, odchádzam.

Vlak je pristavený. „Dobrý deň, máte tu, prosím vás, voľné miesto?“ pýtam sa asi päťdesiatročnej ženy v kúpé. „Áno, nech sa páči, sadnite si.“ Ruksak dávam dole, vyberám časopis, pletenie, skriptá a usádzam sa. „Prečo tá žena tam stála s ružencom?“ neschádza mi z mysle. „Možno ho nerozdávala, ale predávala! Čo ak je veľmi chudobná a ruženec je to posledné, čo môže speňažiť? Ja hlúpa!“

„Prepáčte, iba si tu nechám veci a na chvíľku si odskočím,“ obraciam sa k spolucestujúcej. Prekvapene na mňa hľadí a po krátkom zaváhaní, síce nechápavo, ale pritakáva. Náhlivo obliekam vetrovku, beriem kabelku a utekám. Do odchodu vlaku mám ešte osem minút. To snád stihnem. Prepletajúc sa medzi ľuďmi, rezko zostupujem dolu schodmi. Vytešujem sa. Nechám starkej peniaze i ruženec. Mohlo ma to napadnúť hneď! Prichádzam na miesto, kde babička stála. Je prázdne. Obzerám sa, či ju niekde neuvidím. Niet jej. „Kam mohla tak rýchlo odísť!?“ Musím sa vrátiť. Vlak sa pohýna. Beriem do ruky Život. Bulvár sa strieda s rozhovormi a reportážami. Z piatej strany na mňa hľadí nadpis: „Výzva z Fatimy.“ Prekvapene preletím text a zakvačím sa o fotografiu s tromi deťmi. To oni – František, Lucia a Hyacinta, načúvali slovám „krásnej panej.“ „Modlite sa ruženec,“ tlmočili jej prosbu ostatným.

Opieram hlavu o sedadlo. V hrudi mám mix. Zatváram oči. Vidím dobrotivé oči starenky. Rytmické nárazy kolies začínajú kolísať moje Zdravasy.

Viera Kubovčíková

KONCERT S BAROKOVÝM SRDCOM

Od roku 2013 si môžu Spišiaci každoročne koncom augusta vypočuť barokovú hudbu tak ako skutočne znela pred vyše tristo rokmi. Aj tohto roku súbor IL CUORE BAROCCO (Barokové srdce) koncertoval v Žehre, v Košiciach a v nedeľu 20.8.2017 aj v našom Malom kostole v Spišskej Novej Vsi.

IL CUORE BAROCCO (Barokové srdce) je súbor mladých hudobníkov, zameraných na historicky poučenú interpretáciu hudby obdobia baroka. Hrajú na repliky dobových nástrojov, používajú dobové ladenia a poznatky čerpajú najmä z dobových rukopisov a traktátov.

Tento súbor má k nášmu mestu veľmi blízko. Dvaja jeho členovia sa totiž v tomto meste narodili a vyrastali. Zakladateľom a umeleckým vedúcim súboru je violončelista a fagotista Tomáš Kardoš, ďalšími stálymi členmi sú huslisti Peter Zelenka a Adam Szendrei, flautistka Mária Rendešová a teorbista – Novovešťan Jakub Mitrík. Pri čembale a organe sa striedajú rodáčka zo SNV Jana Zelenková Dzurňáková, český kolega Martin Gedeon a Štefan Iľaš, pochádzajúci z neďalekých Beharoviec.

Každý člen súboru má nástroj, ktorý je kópiou historického modelu. Od moderných nástrojov sa sláčikové nástroje líšia aj samotnou stavbou, používaním strún z krasových a ovčích čriev a taktiež tvarom sláčika. Baroková priečna flauta – traverso – je celá drevená a má len jed-

nu klapku. Štrnásťstrunová takmer dvojmetrová basová lutna – teorba je zaujímavá nielen zvukom, ale aj vizuálne. Súčasťou každého barokového ansámblu je klávesový nástroj čembalo a/alebo organový pozitív.

Augustový koncert v Malom kostole otvorilo azda najznámejšie organové dielo, pripisované J. S. Bachovi – Toccata a fúga d mol, BWV 565. V programe ďalej zazneli štyri časti z Bachovej Suity h mol, medzi ktorými nechýbala známa Badinéria.

Mladá 27-ročná vynikajúca slovenská sopranistka Michaela Popik Kušteková, ktorá získala 1. miesto v rámci ankety slovenskej opernej kritiky ako Objav (talent) sezóny 2016/17, sa predstavila s Vivaldiho zhudobnením mariánskej antifóny Salve, Regina a dvomi Händlovými áriami. Posledné „prídavkové“ tóny síce upršanaj, ale zato krásnej barokovej nedele patrili opäť Händlovi – tentokrát jeho známemu „Largu“ z opery Xerxes – árii Ombra mai fu.

S otázkou, odkiaľ vieme, ako znela hudba pred tristo rokmi, sa stretávajú všetci hudobníci, ktorí sa sna-

žia o historicky poučenú interpretáciu. Hoci neexistujú nahrávky z obdobia, ktoré dnes voláme barok, sú k dispozícii informácie z traktátov i detailné záznamy o dobovej praxi – napr. ako hrali jednotliví majstri, ako hrali amatéri, ako by sa hrať nemalo, a pod. Základom je dôveryhodný notový materiál – najmä dobové rukopisy – a následne uplatnenie interpretačných postupov hudobného štýlu, ktoré ho charakterizujú.

O všetkých aktivitách súboru sa milovníci barokovej hudby dozvedia na stránke www.ilcuorebarocco.com alebo na našom facebooku. Súbor ďakuje všetkým Novovešťanom, ktorí ho akýmkoľvek spôsobom podporujú, či už finančne, propagáciou alebo modlitbou. Všetci hudobníci s barokovým srdcom si želajú, aby každý rok otvárali ďalšie a ďalšie srdcia poslucháčov pre krásu a rozmanitosť barokovej hudby. Dovidenia v auguste 2018 na 6. ročníku koncertov súboru IL CUORE BAROCCO na Spiši!

Janka Zelenková Dzurňáková
Foto: archív súboru
IL CUORE BAROCCO

RÍMSKOKATOLÍCKY FARSKÝ ÚRAD

Letná 60, 052 01 Spišská Nová Ves

Kancelária: 053/442 27 77 | Dekan: 053/446 82 19

rkfu.snv@gmail.com

Stránkové hodiny: Pondelok - Piatok

9.00 – 11.00 h | 15.00 – 16.00 h

Stránkové hodiny sú počas prvopiatkového týždňa pondelok, streda a piatok doobeda zatvorené.

Príspevky, postrehy a námety do časopisu Farská rodina posielajte na e-mailovú adresu:

farskarodina@gmail.com

PROSBA O PODPORU FARSKÉHO ČASOPISU

Vážení čitatelia!

Ďakujeme za Vašu podporu, ktorú preukazujete farskému časopisu. Keďže príspevok 0,50 € pokrýva iba najnutnejšie náklady na tlač, chceme vás poprosiť, aby ste na tento príspevok nezabúdali, pretože inak tieto výdavky nebudeme môcť pokryť. Je to váš milodar a zároveň podpora z vašej strany pre nás, ak máte Farskú rodinu radi a záleží vám na tom, aby rástla aj po obsahovej stránke. Tvorbu časopisu môžete podporiť aj zaslaním milodaru na účet: IBAN SK85 0200 0000 0031 5955 2257, do poznámky, prosíme, uveďte: Farská rodina..

Nech sám Pán odmení Vašu ochotu podporiť dielo, ktoré nepomáha formovaniu a zjednocovaniu farskej rodiny a slúži Bohu k oslave. Úprimne ďakujeme.

Redakcia

Vydal: Rímskokatolícky farský úrad v Spišskej Novej Vsi pre vnútornú potrebu. **Internet:** www.snv.fara.sk. **E-mail:** rkfu.snv@gmail.com. **Redakcia:** Rímskokatolícky farský úrad v Spišskej Novej Vsi, Letná 60, 052 01 Spišská Nová Ves. **E-mail:** farskarodina@gmail.com. **Zodpovedný odborný garant:** Mgr. Slavomír Gallik. **Šéfredaktorka:** Ing. Viera Kubovčíková. **Redaktori:** Mgr. Pavol Drdák, Mgr. Mária Puklušová, Mgr. Monika Dobrovská, Ing. Gabriela Mitriková, PhDr. Lucia Smolejová, Mgr. Zuzana Pavlisová, PhD., ThLic. Marián Majzel a externí spolupracovníci a dopisovatelia. **Imprimatur:** Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, RKBÚ v Spišskom Podhradí - Spišskej Kapitule, prot. č. 1107/11/Mj/15. 6. 2011. **Registrácia:** Ministerstvo kultúry SR, registračné číslo EV 4371/11. **Náklad:** 1 000 ks. **Sadzba a grafická úprava:** Ing. Peter Hamrák. **Technické spracovanie:** PRO GRUP, s.r.o. **Nepredajné.** Texty neprešli jazykovou úpravou. Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam. **Dátum vydania:** 26. 10. 2017. **Uzavierka budúceho čísla** 10. 11. 2017. Svoje príspevky zasielajte najneskôr do termínu uzávierky na e-mailovú adresu redakcie: farskarodina@gmail.com.

BOHOSLUŽOBNÝ PORIADOK VO FARNOSTI SPIŠSKÁ NOVÁ VES

	Farský kostol	Malý kostol	Sídlisko Mier
Pondelok	6:45	6:00	
	18:30	16:30	
Utorok	6:45	6:00	17:00
	18:30	16:30	
Streda	6:45	6:00	
	12:00	16:30	
Štvrtok	6:45	6:00	
	18:30	16:30	
Piatok	6:45	6:00	
	18:30	16:30 deti	
Sobota	6:45	6:00	
	18:30		
Nedeľa	8:00	6:00	8:00
	9:15	7:30	9:15
	10:30	9:00	10:30
	18:30		
Príkázaný sviatok cez týždeň	6:45		
	8:00	6:00	17:00
	12:00	16:30	
	18:30		

	Nemocnica	Dom dôchodcov
Sobota	16:00	
Nedeľa		9:15
Príkázaný sviatok		9:15

Poznámky:

Sviatosť zmierenia sa vysluhuje pri ranných a večerných svätých omšiach.

Ružencová pobožnosť v mesiaci októbri začína o 18.00 hod.

Mimoriadne zmeny v programe bohoslužieb budú oznámené na nedeľných svätých omšiach.

www.snv.fara.sk

Milí kamaráti,

Jurko bol chlapec, ktorý žil s rodičmi na sídlisku. Nemal súrodencov a tak mu bolo niekedy ťažko ísť na ihrisko samému. Rodičia nemali na neho toľko času ako by si prial a sedieť pri počítači ho už nebavilo.

Jedného dňa sa zoznámil s Peťkom, ktorý býval vo vedľajšom vchode. Bol milý, veselý, mal veľa priateľov a rád sa hrával s Jurkom. Dobré nápady z neho sršali ako láva zo sopky a tak spolu zažívali veľa dobrodružstiev. Jurkovi často vrtalo v hlave, ako je možné, že Peťko je stále veselý, nikdy sa neurazí ani nepohnevá, keď mu

v zápale hry uštedrí nejaké to zaucho.

Jedného dňa sa ho na to spýtal a ten ho namiesto odpovede priviedol na stretko. Bol tam mnoho detí, ktoré sa hrali a plnili úlohy, ktoré si pre nich pripravil vedúci. Páčilo sa mu, že ho medzi seba prijali a pozvali ho, aby prišiel znova. A tak Jurko

chodil na stretká, výlety, víkendovky a pomaly sa aj on sám stával lepším človekom, schopným odpúšťať, všímať si iných a hlavne formoval svoje srdce, aby bolo bližšie k Bohu.

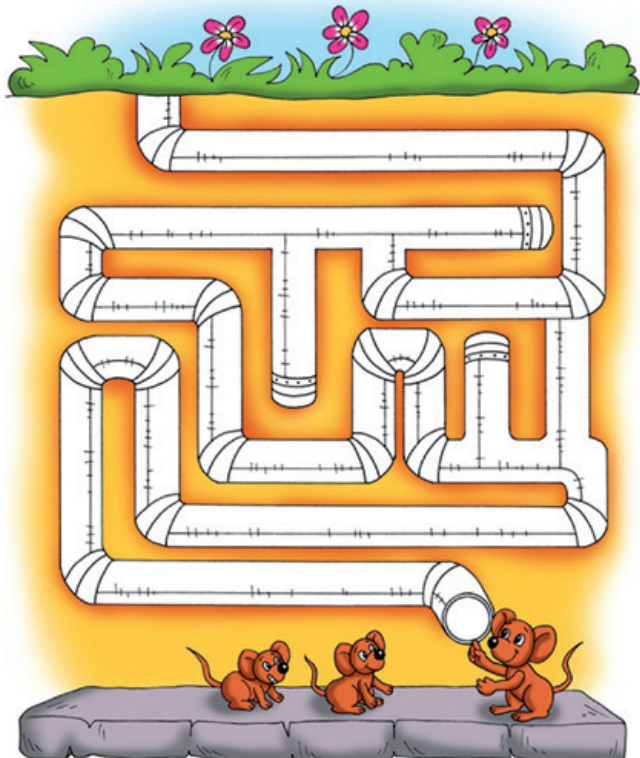
Aj v našej farnosti je mnoho spoločenstiev, do ktorých môžete patriť aj vy. Či sú to skauti, eRkári, miništranti, detský spe-

vácky zbor Svetlušky. Aj Boh tvorí spoločenstvo troch osôb a tým nám dáva príklad, že v spoločenstve sa nám žije ľahšie, lebo máme niekoho, s kým sa môžeme deliť o radosti i starosti. Boh nám dáva slobodu a tak ju využime na to, aby sme sa správne rozhodli.

Vaša Vranka Danka

1. ÚLOHA

POMÔŽ NÁJŠŤ MYŠKÁM CESTU DOMOV.

2. ÚLOHA

POSPÁJAJ ČÍSLA A VYFARBI OBRÁZOK.

